

MESECIMA MRTAV PAS

NIJE MOGUĆE, ODSELITI SE

tramboline u dvorištima kuća
koje su iznajmile privremene
diplomatske porodice
ponašaju se kao tela onih koje voliš:
krive se pod tobom, a onda
posustaju.

paunovi beže sa nečijeg poseda;
da si prećutao, videla bih i sama: svet
staložen, pun travnjaka
koji se tresu i koje niko ne održava:
porodice-eksponate po čijem se
mirnom snu gomila perje.

pretpostavljaš da paralelno sa tobom teče reka,
od nekadašnjeg video-kluba ka dispanzeru,
i na njenim obodima građevinski radovi,

a ispod suvozačkog sedišta nenadano
napipaćeš planinu – pri samom vrhu, pas laje
na prolaznost. budim se noću i često
nalazim njegove dlake pred svojim vratima.

NEMILOSRDNA TUĐA PREDGRAĐA

–

čovjek se naginje da pročita naslove novina
koje ne želi da plati osamdeset centi,
ljudi otvaraju gepeke u dvorištima kockastih kuća
i gledaju unutra, traže. malu mrtvu pticu
ispred prestižnog univerziteta
preskaču budući akademici – kažu mi:
šta to radiš, ovi prosjaci primaju socijalnu pomoć
veću od tvoje plate. nejednakost me čini naivnom, a

stražnje ulice svuda su iste:
tihe i ovlaš prebrisane,
muškarci zadržavaju pogled na meni,
ne trepcem, izazivam zapadnu evropu
brzinom hoda i blizinom šaka.

–

igla je u mapu metroa zabodena
u stanicu ispod prestižnog pozorišta,
i dok enterijer vozila treperi od kočenja
na mene pada ta ista igla; krivim se,
njen vrh ostaje tup. retriever na reklamama
za pseću hranu uvek je sit.

katolička zvona odjekuju, deca vrište
iza jevrejskog muzeja. na trenutak
mi se stvarno učini da krovovi gore.

–

ipak su podigli mnoge zgrade, kažu akademici,
socijalni-slučajevi-stanovnici, mnoge i grandiozne;
nisam nikada bavarsko pecivo vezivala za regiju,
već za koru koja meko puca. nisam ni ptice vezivala
za trgove na kojima se ponosno salutira.

u muzeju čija karta vredi kao čitav dan
obezbeđenje uzima svesku i olovku

i zapisuje nešto u mom vidokrugu:
osećam se posebno. bole me stopala i
ostaci ručka za jednu osobu
u kovitlacu kruže galerijom
ogrnuti mojim mantilom.
spotakla bih se rado o kestenje,
ali neki ljudi dobro su plaćeni
da ga svakog jutra sklone sa pločnika

–

sve je zlatno i tiho i miriše na herbarijum:
u alpskom pansionu mladi bračni par
prodaje štapove za hodanje.
svima su goli članci i prave se
da kiša ne pada, a možda i ne pada
na Nemce

žena u planinarskom domu
zaudara na mlako vino i cimet.
nešto u minhenskom
predgrađu me smiruje, verovatno
to što nikada neću biti njegov deo

–

čovjek o somotske pantalone boje senfa
briše ulje iz dobro čuvanog automobila;
kapija je nemarno otvorena, a kuća obrasla u bršljan.
nešto dalje, sredovečni alkoholičar reciklira
braon staklo. deli ga od zelenog. braon, zeleno,

sve se stapa u istu sliku. park je dugačak i u njemu ljudi govore
raznim jezicima. gojazna žena nežno doziva psa nasred ulice.
čuje se mnogo više ptica nego što staje u sva ta dvorišta,

to me jedino
buni

NIKO NEMA PRAVO NA GRAD

ovaj grad je dovoljno veliki
da u nekim delovima poverujem kako izlazi na more;
ne bi trebalo ni živeti u manjim gradovima. to je bedna misao,
ali utešna. tvoj je grad nekoliko puta manji od mog:
grad-kolač. grad-katedrala. majci je smešno
kada mi nedostaje tolišni grad.

na granici sa kraljevskom šumom, ovo imanje širi se
do lubenica na ulubljenim haubama. moj pas nikada nije bio na obali
i ponekad zbog toga cvili u svitanje. bole ga kosti, boli ga dosada,
bole ga mesnata krvava brdašca na koži koja traži hlad;

u tvom gradu, čujem na regionalnim vestima, rasformirali su
tezge na kojima sam našla brodski dnevnik.

moj pas postaje nesvestan svog tela, vuče se po dvorištima
među kojima deca vrište prigušeno. deca-monstrumi, deca-ambasadori,
deca-mlečni zubi. njegove šape posustaju na trotoarima, uzavrelim,
u nevidljivom plamenu jula. ne umem da ustanem u šest i da od devet
imam strpljenja. svima koji ga maze mekanim šakama
objavljujem rat ćutanja.

litar ledene vode biće prosut niz vrat, a kada se polako spusti do stopala,
formiraće mlaku baru. u njoj se valja usidriti, u jednu trećerazrednu alegoriju,

ali tek predveče.

UMOR PROSEČNOG KAPETANA PLOVIDBE

za Titanik su govorili da je praktično nepotonjiv,
ili nepotopiv; nisu čak ni rekli, već napisali.

pita me: „šta ćemo sada sa mnom?“

i da li je to što se dešava kraj,

hoće li ikada videti svoju kuću ponovo, ko su
ovi ljudi koji je hrane i daju joj lekove i uključuju
televizor i navode je da udari u ledeni breg:

„da li se kaže ledeni?“

(kaže se, možeš li da čitaš uopšte?)

„ne mogu, ne vidim i nemam strpljenja“

za Titanik su rekli da je ženskog roda,

kažem joj, nisu rekli, već napisali;

isplovio je iz Sautemptonu,

bila sam tamo i okean je delovao

manji nego što ga se sećam

sa palube

(da li ti je dosadno?) ona

ćuti nekoliko trenutaka, pa:

„strašno mi je dosadno“,

kaže i udari

u vrh smrznute gromade

koja će se jednom istopiti

i parket će se izvesno dići poput planine

i komšije će neumorno lupati na vrata

dok budemo sedeli na ostavinskim raspravama,

a njene kosti budu prah na gomili,

nežan breg, nečujan i zbrinut

VIKEND-NASELJA

hodaću brzo
i govoriću razgovetno:
umorila sam se od doslednosti,
tog tužnog građanskog pokušaja
da se ostane pristupačan

sanjam letnjikovce
obrasle do vrha u nepoznate biljke
koje obećavam da ću negovati
čak i ukoliko nikada ne upoznam
porodice iz kuća koje se klate
na obroncima mora kojima takođe
ne znam imena; tamo gde dirigujem obalskom
stražom, ali samo ako je ugledam prva

puštam ljude da letuju i misle šta hoće,
večeri su svejedno usamljene – pijem
špricer pored teniskih terena i čistim
šljaku ispod noktiju. to sve, u budućnosti.
večeras brinem o brodu usred vikend-naselja,
koji stoji godinama, nepokretan, usidren, smiren:
beskorisni plivač, pod čvrstom orahovom granom

kada su ti ruke postale naborane,
neko je odvezao gromadu, punu kišnice i blata.
kada si jedne jeseni čitao *Dosadu*, uplašila sam se,
a bilo je jasno: krpelji će mi ući duboko pod kožu
i tu dići gradove. prestravljuje me
što nemam precizan plan. češem se,
dok ne poteče krv. dvodnevni izleti
podsećaju me da sam živa

umorila sam se od doslednosti
koja služi samo da bi makar neko
mogao da kaže kako mu nedostajem.
moj pas umire sve mirnije;
poezija tu nema
šta da traži